

Енглеска поезија – Филип Ларкин

СЕРЕНАДА ЗОРИ

Дани у раду ми прођу, уз флашу ноћи.
Још од четири будан, загледан, немам куд.
Разданиће се, до тад седим у самоћи,
У глуво доба суочен с оним што је свуд:
Неуморна смрт читав дан ближа је сада,
Те су све мисли неважне сем једне: када
Како и где ћу и ја сам смрт да дочекам.
То суво испитивање: стрепња и осврт
На умирање и сигурну смрт
Изнова буде ужас и страх тешке кô кам.

Ум паралисан. Ал' није разлог томе жал,
Неискоришћена љубав, доброта, време
Отргнуто од мене. Нит' горке беде вал
Због живота који тече носећи бреме
Своје прошлости, дуго, без циља, кроз тмине.
Разлог је вечност и дубина те празнине,
Нестанак ка коме идемо уз приправност,
А кад се с њим стопимо, више нигде нисмо,
Све занавек напустисмо.
Ускоро та је пролазност ужасна стварност.

То је посебан страх који ама ниједна
Врачка не може одагнати. Црква је пре
Причама, а свака излизана и бедна,

Уверавала да нико заиста не мре.
Варке које тврде да се разумно биће
Не боји тог што не осећа. То откриће
Управо јесте наш страх — празнина без људи,
Без додира, укуса, мисли ил' мириса,
Без љубави — око без ириса,
Кома из које се нико никад не буди.

Тако живи између подсвести и свести
Та блага измаглица, свеприсутна језа,
Успорава импулс, доводи до несвести.
Не деси се све, ал' нема ког смрт не веза.
Мисао та познатим страхом нас преплави,
Онда кад смо трезни, кад самоћа нас дави.
Неустрашивост? Корист од тог није нека;
Само помоћ другима да умање страх
На мисао на наш последњи дах.
А били храбри ил' не, све исти крај чека.

Соби облик даје светлост, ал' нема сунца.
Чврсто као плакар стоји свест о том
Да од смрти још не беше бегунца.
Одувек то знаш, једном мораш рећи збогом.
Телефони спремни да звоне сваког часа,
У канцеларијама. И град, ево стаса:
Отуђени људи полако се придижу.
Небо бело као глина, суморна флека.
Сваког његов посао чека.
Поштари кô доктори на врата нам стижу.

НОВАЦ

Свакога квартала новац мене мами
„Твој новац не жели да бесциљно чами.
Секс који ниси имао, свака лепа ствар,
може бити твоја, напиши чекова пар.”

Па мотрим шта други раде с парицама,
изгледа, не крију их у сламарицама.
До сад стекоше ауто, жену, куће две;
новац са животом има везе, чини се.

Сви су они слични, можемо се сложити;
не можеш младост до пензије одложити.
Обрни, окрени, уштеђевина сва
у гробу свима једнако је безвредна.

Ослушнем како новац пева. То је кô кад
са дугачких прозора гледам доле град:
Раскошне цркве, предграђе бедно, ружно
на сунцу вечерњем . Све је то врло тужно.

КОСИЛИЦА

Косилица закочи, двапут; спустих се на колена и
нађох
јежа заглављеног између сечива,
убијеног. Затекао се у високој трави.

И пре сам га виђао, чак једном и нахранио.
Сада сам оскрнавио његов ненаметљив свет,
неповратно. Покоп није много помогао.

Наредног јутра ја сам се пробудио, а он није.
Први дан након смрти - новонастала празнина
увек је иста; морамо бити пажљиви

једни према другима; морамо бити љубазни,
док још није касно

ТУЖНИ КОРАЦИ

Након ноћног мокрења, враћам се до постеље.
Склањам тешке завесе, наједном ме опчине
хитри облаци и месец што сја, никад беље.

Чет'ри сата: под сенком, баштенске површине
леже испод ветра и неба попут пећине.
Ту нешто смешно је, ал' не тера на весеље:

месец што небом јуриша и облаке гања,
облак што лебди сваки за себе у целости.
(Светло сиво ко кам што међ кровове урања.)

Апсурдан, висок, стоји у изолованости —
тај ромбоид љубави! Медаљон уметности!
Ох, вукови прошлости! Неизмерна осећања!

Док се поглед пење, блага језа мене мори.
Један далекосежни поглед све обухвати –
оштро, сјајно небо. Ал' и подсећање створи

на некадашњу снагу, и бол што младост прати.
Знање да њен пламен неће никад да се врати,
док негде, у другима, и даље јасно гори.

•С енглеског превела Маша Антонијевић

